

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobkyně H.Č., nar. ..., bytem ..., proti žalovanému Magistrát města Plzně, se sídlem Škroupova 4, 306 23 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. MMP/295169/16,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. MMP/295169/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Plzeň 1, Odboru investičního a stavebně správního (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 27. 1. 2016, č. j. UMO1/00187/16 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby a stavebním povolení Přístavby rekreačního domu Plzeň, X 709, X na pozemku parc. č. X, v katastrálním území X (dále jen „*přístavba*“). Žalobkyně požadovala, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobkyně úvodem žaloby shrnula dosavadní průběh správního řízení a uvedla, že součástí odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu bylo vyjádření k námitce v řízení ohledně legalizace stávajícího stavu objektu, na němž dochází k přístavbě a stavebním úpravám.

Žalobkyně konstatovala, že podala podnět ke zrušení opatření, jímž došlo k ověření zjednodušené legalizace stavby a potvrzení její existence a užívání, jelikož stávající chata č. e. 709 je v rozporu s povolením a dokumentací, která je založena ve spisovně městských stavebních úřadů. Pokud je žalobkyni známo, za posledních 50 let nebyla změna ve velikosti a umístění chaty 709 projednávána ani povolena. Přesto k námitce žalobkyně nebylo přihlédnuto a bez jakýchkoliv důkazů je předkládáno tvrzení, že rozšíření chaty směrem k pozemku žalobkyně bylo povoleno, jen se nedochovala dokumentace. A to přesto, že povolení (již tehdy dodatečné) z 28. 1. 1960 konstatuje, že chata již je postavena od r. 1944, tedy dokončena, současný majitel pak údajně prohlásil před stavebním úřadem, že chata byla dokončena do dnešní podoby v šedesátých letech. Již toto samo o sobě prokazuje, že stavební činnost prováděná po 28. 1. 1960 nebyla povolena, protože o povolení takové stavby nejsou žádné zmínky, natož důkazy. I kdyby byla a u stavebního úřadu se nedochovaly doklady, pak ještě existuje povinnost majitele stavby uchovávat veškeré písemnosti a dokumentaci stavby. Tuto povinnost ukládaly stavební zákony vč. dnes platného vždy.

Prvoinstanční orgán na základě žádosti stavebníka vydal dne 2. 11. 2015 Ověření zjednodušené dokumentace stavby Rekreační objekt č. e. 709, Plzeň X na pozemku č. parc. X, k. ú X a Potvrzení o existenci stavby a účelu užívání stavby. K tomuto žalobkyně podala návrh na zrušení dle části čtvrté správního řádu, jelikož se jedná o osvědčení, ale o návrhu žalobkyně nebylo samostatně rozhodnuto, či nebylo přijato opatření anebo, ale stavební úřad se k němu vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí. Z dostupných podkladů, které jsou založeny ve správním spisu, vyplývají tyto skutečnosti: Dne 28. 1. 1960 panu V.H. bylo vydáno dodatečné rozhodnutí o přípustnosti stavby chaty na pozemku č. kat. 954/2 s následujícím zjištěním: chata byla postavena v r. 1944, chata v době řízení byla tedy již dokončena a odpovídá, co se týče situování, konstrukce a dispozice přiloženým stavebním výkresům. Podle těchto výkresů má půdorysné rozměry 545mm x 340 mm (zastavená plocha 18,53m²). Její umístění dle situace, byť v méně čitelném stavu, se jeví ve vzdálenosti 4,5m od hranice s pozemkem žalobkyně. Dnešní stav, konstatovaný stavebním úřadem: chata má plochu 42m². Stavební úřad nepopisuje její umístění, avšak umístění u hranice pozemků je zřejmé ze situace. Chata byla bez povolení provedena ve dvojnásobné velikosti a v těsné blízkosti hranice pozemků.

Žalobkyně dále uvedla, že nelze na nepovolené stavbě povolit další stavbu, nejdříve je třeba vypořádat stávající stav. Proto také prohlásila, že jí nevadí stavební činnost, pokud bude respektovat to, co je povolené. V řízení u žádného ze správních orgánů nebyly zodpovězeny konkrétní námitky k legalizaci nepovolené změny stavby, a to jestliže povolení bylo vydáno v lednu 1960 a konstatuje se, že stavba je dokončena (od r. 1944), na základě jakého povolení došlo ještě v r. 1960 anebo v šedesátých letech ke stavbě, jež zvětšila chatu z 18 m² na 42 m² a přiblížila ji z původní vzdálenosti 4,5m od hranic v lednu 1960 na minimum. Již tedy rozhodnutí stavebního úřadu nezákonně začlenilo zcela konkrétní podnět ke zrušení písemnosti z 2. 11. 2015 do rozhodnutí v jiné věci. Žalobkyně očekávala, že o ověření existence stavby bude jednáno mimo řízení o umístění a povolení přístavby chaty a stavebních úprav předtím, než dojde k rozhodnutí v řízení. Zřejmě pro urychlení vydání rozhodnutí byl návrh posouzen jako námitka v řízení a věnována mu část odůvodnění rozhodnutí ve věci. Tím došlo ke spojení dvou postupů, u kterých není spojení řízení umožněno. Poté, co stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění a povolení přístavby a stavebních úprav chaty 709, žalobkyně podala odvolání, o němž rozhodoval žalovaný. Žalovaný nejen nenapravil vady rozhodnutí stavebního úřadu, ale ve svém rozhodnutí vytvořil nové vady.

Z rozhodnutí žalovaného nevyplývá předmět řízení, ani druh řízení, který byl u stavebního řízení veden. Rozhodnutí stavebního úřadu je zde uvedeno jako (ve výroku) rozhodnutí v řízení o žádosti, kterou podal P.H. ve věci přístavba a úpravy rekreačního domu E709 k. ú. X, Plzeň, X, X 709e, v odůvodnění se pak uvádí, že stavební úřad vydal rozhodnutí na výše uvedenou stavbu. K tomu žalobkyně uvedla, že bylo vedeno společné řízení územní (o umístění stavby) a o povolení stavby. Navíc v řízení o umístění stavby (tedy výrok I, III. rozhodnutí stavebního úřadu) se jednalo pouze o přístavbu rekreačního domu, na rozdíl od povolení stavby (tedy výrok II., IV. rozhodnutí stavebního úřadu), kdy předmětem byla přístavba a stavební úpravy rekreačního domu 709. Název použitý žalovaným, tedy přístavba a úpravy rekreačního domu E 709 neodpovídá žádnému z uvedených předmětů, nehledě na to, že i stavební předpisy stanovují termín stavební úpravy, nikoli jen úpravy objektu. Na základě shora uvedeného považuje žalobkyně rozhodnutí žalovaného za zcela zmatečné.

Dále žalobkyně nesouhlasí s tím, jak bylo naloženo s jejími konkrétními námitkami ke stavu rekreačního objektu č. e. 709, tedy k tomu, že větší část objektu byla provedena bez řádného povolení. Jelikož v mezidobí žalobkyně podala správní žalobu ve věci zrušení ověření pasportu a potvrzení existence stavby E709 a krajský soud tuto žalobu zamítl, žalovaný již se námitkami žalobkyně ve správním řízení nezabýval a s odkazem na několik vět z rozsudku Krajského soudu v Plzni se fakticky odmítl zabývat důvody, pro které podala žalobkyně odvolání. I přesto, že je ve věci vydáno rozhodnutí správního soudu, nezbavuje to správní orgán přezkoumat rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. V daném případě - pokud již odůvodnil, proč se důvody odvolání nezabývá - odkázal na rozsudek krajského soudu, popřípadě zhodnotil námitku jako nepřipustnou, anebo uvedl, že se stávajícím stavem odvolatelka neměla 50 let problém. A přestože to nebylo předmětem námitek žalobkyně, ale odvolali se další sousedé, odvolací orgán tvrdí, že přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí stavebního úřadu, zajímalo by žalobkyni, jak odvolací orgán dospěl k názoru, že chemické WC (likvidace odpadu se řídí návodem výrobce a druhem použité chemie) a likvidace jeho obsahu není likvidací odpadních vod. Domnívám se, že pouhým odkazem a citací části rozhodnutí krajského soudu, není splněn požadavek na řádné odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Navíc s ohledem na neuvedení předmětu řízení (5 výroků rozhodnutí stavebního úřadu), se jeví prohlášení o přezkoumání souladu s právními předpisy a správnosti dle důvodů odvolání pouze formální, protože důvody, proč bylo rozhodnutí potvrzeno, jsou pouze reakcí na odvolání účastníků. Pokud by došlo k širšímu přezkoumání zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu, jak ukládá správní řád, bylo by zřejmě uvedeno, jaké parametry, event. jaká ustanovení stavebního zákona byla použita. V daném případě by se jednalo o ustanovení o územním řízení a stavebním řízení a žalobkyně by považovala za odpovídající, kdyby základní požadavky na řízení byly zde shrnuty a posouzen postup stavebního úřadu, např. určení účastníků, lhůty, podklady. Žalovaný ani neuvedl, dle jakých právních norem tento přezkum vykonal. Žalovaný v rozhodnutí nevzal v úvahu ani to, že žalobkyně podávala odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu dvakrát, a to jednak osobně svým jménem a jednak zastoupena, když plná moc pro toto zastoupení se týkala pouze postupu o přezkumu ověření pasportu a osvědčení existence stavby. Jelikož tento postup byl zahrnut do odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, odvolání v této věci směřovaly fakticky jen proti důvodům rozhodnutí a bylo protestem proti tomu, aby došlo ke spojení těchto dvou věcí. Žalovaný na toto odvolání nereagoval, neuvádí ho v textu, ani se nevyjadřuje k otázce společného řízení (§140 správního řádu). Tato skutečnost je další vadou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně považuje za prokázané, že ve správním řízení mohla být dotčena její práva a povinnosti. Byla zkrácena ve svých právech procesních i hmotných v důsledku postupu

legalizace nepovolené stavby bez řádného řízení o dodatečném povolení žalobkyni nebylo umožněno bránit svá práva souseda proti legalizaci stavby v těsné blízkosti hranic pozemků. Pokud by bylo vedeno řádné řízení a nikoliv jen bez účasti žalobkyně potvrzení existence a ověření pasportu, mohla bych vznést námitky, které vznesla v řízení, jež skončilo napadeným rozhodnutím, ovšem k námitkám žalobkyně bylo konstatováno, že se týkají stávající stavby, a nikoliv toho, co má být ještě postaveno. Dále bez vědomí došlo ke spojení návrhu dle části čtvrté správního řádu a probíhajícího řízení o umístění a povolení stavby, ačkoliv se jednalo v případě ověření pasportu a potvrzení existence stavby o předběžnou otázku. V důsledku ověření pasportu a potvrzení existence stavby, jejichž přezkum proběhl v rámci jiného řízení, bude žalobkyně trvale omezena ve svém vlastnickém právu, jelikož ve vzdálenosti půl metru od hranice pozemků bude trvale stát stavba rekreačního domu o plošné výměře 42 m (mimochoodem - pokud by došlo k povolení stavby v 60. letech, zřejmě by se opět nejednalo o stavbu trvalou, ale dočasnou, jak předpokládá povolení z r. 1960, a tudíž by další přístavba byla bezpředmětná). Vlastnická práva byla zkrácena ve prospěch vlastníka nepovolené přístavby a to znamená i stanovení povinnosti strpět omezení vyvolaná nepovolenou přístavbou. Na základě protiprávního stavu je vlastně budován právní stav.

III. Vyjádření žalovaného

K námitce žalobkyně týkající se nepovolené stavby žalovaný uvedl, že předmětná stavba chaty, na které byla realizována přístavba, nebyla stavbou nepovolenou. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 221/2015-75 ze dne 31. 10. 2016, ze kterého jasně vyplývá, že pasport stavby byl vydán v souladu se zákonem. Dále k dané věci žalovaný uvedl, že byla podána kasační stížnost, která byla nejvyšším správním soudem zamítnuta pod č. j. I As 344/2016-42 ze dne 12. 4. 2017. Rovněž ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2156/17 ze dne 26. 9. 2017 odmítnuta.

K námitce nedostatku zákonných náležitostí napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že argumentace uvedená v tomto žalobním bodu vnímá jako striktně formalistickou. Z napadeného rozhodnutí je jasně patrné, jaké rozhodnutí bylo v odvolacím řízení přezkoumáno, bylo jasně identifikováno datem vydání, spisovou značkou i číslem jednací. Dále bylo ve výroku uvedeno, kdo napadené rozhodnutí vydal. K pozměnění názvu stavby v odvolacím řízení došlo, ale nejde podle názoru žalovaného o podstatnou vadu rozhodnutí, která by zakládala jeho nezákonnost. Žalovaný rovněž konstatoval, že všechny odvolací námitky vypořádal, přičemž pokud se jedná o odvolací námitky stran charakteru rekreačního objektu č. e. 709, pak žalovaný doplnil, že předmětem daného řízení nebylo řešení stávajícího stavu objektu. Ve věci bylo rozhodnuto Krajským soudem v Plzni č. j. 30 A 221/2015-75 ze dne 31. 10. 2016. Šlo tedy o námitky, které neměly být v daném řízení vůbec řešeny.

Žalovaný shrnul, že v případě potvrzení existence stavby prostřednictvím pasportu nejde o nelegální stavbu, ale stavební úřad na ní pohlíží jako na stavbu legální, od které se pouze nedochovaly doklady o jejím povolení. Jde o postup podle § 125 stavebního zákona. Z toho důvodu se nevede řízení a žalobkyně nemohla být zkrácena na svých právech. Jak je uvedeno výše v tomto vyjádření, tato otázka byla přezkoumána ve správním soudnictví. Pasport stavby nebyl k předmětnému řízení ve vztahu předběžné otázky, pasportem stavby se pouze zhojí neexistence rozhodnutí a dokumentace u stavby, na kterou je nahlíženo jako na stavbu legální. Nejde o jakoukoliv formu povolování stavby s možností zahájení řízení o odstranění stavby, ve kterém by figurovali účastníci řízení, kteří by hájili svá práva. Žalovaný je toho názoru, že žalobkyně v tomto smyslu nemohla být zkrácena na svých právech. Stávající stav nebyl protiprávní, jak vyšlo najevo v rámci soudních přezkumů.

IV. Replika žalobkyně

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že předmětná stavba chaty, na které byla realizována přístavba, byla dodatečně povolena jako provizorium - stavba dočasná, ne trvalá. I přístavbu, která vznikla později tak žalobkyně vnímala a označoval ji tak i původní vlastník. V usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2156/17, které zmiňuje žalovaný je rovněž uvedeno, že v dané věci má žalobkyně využít veškerá práva účastníka územního a stavebního řízení. Stavební úřad při svém správním uvážení upřednostnil práva pouze jednoho vlastníka. Vlastnickými právy žalobkyně se vůbec nezabýval. Nynější vlastník stavby tak získává prospěch z porušení právních předpisů svým předchůdcem a dostává se mu ochrany. Žalobkyně se domnívá, že kdyby věc řešil stavební úřad v jiném městě nebo kraji, bylo by vedeno řízení o odstranění a dodatečném povolení stavby. Žalobkyně neví, proč stavební úřad nevzal v úvahu její svědectví o tom, že přístavba byla provedena bez jejího souhlasu. A ani v době, kdy vznikla, by nebylo vydáno povolení ke stavbě v takové blízkosti hranice pozemků s oknem ve štítu, bez výslovného souhlasu souseda. Na sousedním pozemku se nachází i další nepovolené stavby postavené předchůdci nynějšího vlastníka. V tomto případě stavební úřad řízení o odstranění a dodatečném povolení vedl a žalobkyně byla jejich účastníkem. V případě stavby, která se bezprostředně dotýká vlastnických práv žalobkyně tak neučinil.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

Skrze celý obsah žaloby prostupuje argumentace žalobkyně, kterou lze shrnout v tom směru, že žalobkyně zpochybňuje naplnění podmínek pro vydání dokumentu „*ověření zjednodušené dokumentace a potvrzení o existenci stavby a účelu jejího užívání*“ týkajícího se stavby pro rodinnou rekreaci č. e. 709 umístěné na pozemku parc. č. X podle § 125 stavebního zákona a uvádí, že namísto vydání daného dokumentu mělo být vedeno řízení o odstranění, resp. dodatečném povolení stavby, neboť se jedná o tzv. černou stavbu. V této souvislosti soud předesílá, že zatímco dokumentace skutečného provedení stavby (pasport stavby), kterou se pouze deklaruje, že již existující stavba je ve shodě s dodatečně pořízenými dokumenty o jejím provedení, má charakter osvědčení, tj. úkonu podle části IV. správního řádu (nepředstavuje správní rozhodnutí, proti kterému by byla možná obrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí), vyústěním společného územního a stavebního řízení je rozhodnutí, které vymezuje přístavbu rekreačního domu a určuje podmínky její realizace. Z právě uvedeného je tedy patrné, že žalobní námitka, která míří mimo rámec takto vymezeného předmětu řízení (tj. nevztahuje se k umístění, resp. ke stavebně – technickému provedení přístavby domu), nemůže být soudem shledána důvodnou v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo posuzováno umístění přístavby a podmínky její výstavby. Právě uvedené platí

zvláště za situace, kdy o zákonnosti pasportu stavby nemůže být žádných pochyb, když zdejší soud i Nejvyšší správní soud v řízení, v němž se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve vydání pasportu, ve shodě seznali, že pasport byl vydán v souladu se zákonem. Na přesvědčivé závěry komplexně odůvodňující tento závěr (k tomu viz blíže odůvodnění rozsudku zdejšího soudu č. j. 30A 221/2015 – 75 ze dne 31. 10. 2016 a Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 344/2016 – 42 ze dne 12. 4. 2017), které ovšem nenalezly žádnou reflexi v úvahách žalobkyně, soud v plném rozsahu odkazuje. Jestliže žalobkyně operuje s konstatováním Nejvyššího správního soudu, že v rámci územního a stavebního řízení může uplatňovat práva účastníka řízení, pak s tímto nelze než souhlasit, ovšem dané právo se vztahuje k předmětu řízení, tak jak je vymezen shora, není možné v postavení účastníka úspěšně do řízení vnášet skutečnosti, které nemají s předmětem řízení přímý vztah, nejsou s to jej jakkoliv ovlivnit a zasáhnout do práv žalobkyně - k tomu by došlo pouze v případě, v němž by žalobkyně tvrdila a prokazovala, že v důsledku umístění, resp. realizace přístavby dojde k zásahu do jejího vlastnického práva (kupříkladu z důvodu nepřipustných imisí vzniklých z důvodu přístavby domu), námitku obdobného charakteru však žalobkyně nejenže nezformulovala, naopak v žalobě výslovně uvedla, že „*jí nevadí stavební činnost, pokud bude respektovat to, co je povolené* (viz bod II. žaloby).“

Důvodná není ani námitka žalobkyně spočívající v tvrzení, že v napadeném rozhodnutí není dostatečným způsobem specifikován předmět řízení. Předmět odvolacího správního řízení je přezkum rozhodnutí prvoinstančního, jež bylo v projednávané věci vymezeno v napadeném rozhodnutí následovně: „*rozhodnutí ze dne 27. 1. 2016 sp. zn. SZ UMOI/09344/15/ReSc, č. j. UMOI/00187/16, které vydal ÚMO Plzeň I, Odbor investiční a stavební správní v řízení o žádosti, kterou podal P.H., nar. ..., ..., ve věci přístavba a úpravy rekreačního domu E709 k. ú. X Plzeň, X, X na pozemku parc. č. X v katastrálním území X.*“ Takto provedené vymezení prvoinstančního rozhodnutí je konkrétní a není způsobilé vzbudit jakékoliv pochybnosti o tom, jaké rozhodnutí bylo v řízení odvolacím přezkoumáváno. Je sice pravdou, že když žalovaný popisoval předmět prvoinstančního řízení, užil slovní spojení „*přístavba a úpravy rekreačního domu E709 k. ú. X Plzeň, X*“ namísto přesnější formulace znějící např. „*řízení o umístění stavby a stavebním povolení Přístavby rekreačního domu Plzeň, X 709, X na pozemku parc. č. X, v katastrálním území X*“, jedná se však o pochybení ryze formálního rázu, které nic nemění na tom, že označení zvolené žalovaným v kombinaci s dalšími údaji seznatelnými z výrokové části napadeného rozhodnutí (číslo jednací, datum vydání prvoinstančního rozhodnutí, označení žadatele) jasně identifikuje prvoinstanční rozhodnutí, jehož výroková část je pak zcela precizní.

Pokud se jedná o žalobkynin tvrzené nedostatečné odůvodnění závěru žalovaného o nedůvodnosti odvolací námitky týkající se nesplnění podmínek pro vydání pasportu stavby, pak k tomu soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí dané důvody jednoznačně vyplývají, což je patrné ze strany 3 dole, kde je v odůvodnění obsažena citace právního názoru zdejšího soudu stran této problematiky vyjeveného v řízení o zásahové žalobě. Na rozdíl od žalobkyně soud nepovažuje odkaz na rozhodovací důvody správních soudů za jakkoliv problematický, a to zvláště v situaci, v níž předmětná argumentace dopadá přímo na skutkové okolnosti projednávané věci. Není možné shledat důvodnou ani polemiku žalobkyně, která se vztahuje k likvidaci odpadních vod na pozemku, na němž se realizuje přístavba domu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně konstatoval, že „*odpadní vody se na pozemku nelikvidují, stavba není napojena na rozvod vody a v objektu existuje pouze chemické WC*“ Daná reakce je s ohledem na právní úpravu odpadních vod uvedenou v zákoně 254/2001 Sb., o vodách, postačující, neboť předmětný zákon odpadní vodu definuje a reguluje ve vztahu k jejímu vypouštění do vod povrchových či podzemních, přičemž žalobkyně žádné konkrétní

tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, že na předmětném pozemku dochází k vypouštění odpadních vod, v žalobě nepředestřela.

Jestliže žalobkyně tvrdí, že pasport stavby byl vydán, aniž bylo vedeno řízení, v němž by mohla uplatňovat svá práva, pak k tomu soud uvádí, že daný postup byl v souladu se zákonem. Jak již soud uvedl výše, pasport stavby představuje osvědčení ve smyslu § 154 správního řádu, tj. úkon, který je užíván v případech, kdy o předmětu osvědčení nemůže být z povahy věci právní spor či jiná pochybnost – tak je tomu i v případě pasportu stavby, institutu sloužícího toliko k řešení situace, kdy se nedochovala stavební dokumentace určité stavby. Je tedy patrné, že v případě vydání pasportu stavby (či jakéhokoliv jiného osvědčení) pojmově nepřipadá v úvahu dotčení právní sféry třetí osoby, což má svůj odraz i v právní úpravě obsažené ve správním řádu, když v procesu vydání osvědčení se neuplatňují ustanovení správního řádu upravující postavení účastníků řízení či problematiku zahájení správního řízení. Jak již bylo konstatováno v řízení o zásahové žalobě, o záměru a samotném postupu správního orgánu završeným ověřením zjednodušené dokumentace stavby, žalobkyně vyrozuměna být neměla, žádné řízení být vedeno nemohlo a nelze proto dospět k závěru, že by bylo vydání pasportu stavby způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 29. března 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.